

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **Zelený Sport Defence, s. r. o.**, se sídlem Slatina 116, Slatina, zastoupená JUDr. Michalem Pacovským, advokátem se sídlem Čelakovského sady 433/10, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 32, Praha 1, proti rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 9. 11. 2017, č. j. MPO 45458/16/10200/01000, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2019, č. j. 9 A 102/2018 – 39,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2019, č. j. 9 A 102/2018 – 39, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalobkyně požádala o udělení individuální licence k transferu vojenského materiálu ze zahraničí.

[2] V záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) ministr průmyslu a obchodu zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2017, č. j. MPO 45458/2016, jímž neudělil žalobkyni licenci k dovozu vojenského materiálu z Turecka (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Důvodem bylo nesouhlasné závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 7. 9. 2016, č. j. MV-115871-4/OBP-2016, vydané podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem a o doplnění zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání

(živnostenský zákon), a zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon (dále jen „zákon č. 38/1994 Sb.“), jež ministr vnitra ve svém přípise ze dne 1. 9. 2017 potvrdil (dále jen „nesouhlasné závazné stanovisko“).

[3] V napadeném rozhodnutí ministr průmyslu a obchodu uvedl, že námitky rozkladu směřovaly proti nesouhlasnému závaznému stanovisku. Jelikož ministr vnitra potvrdil předcházející negativní závazné stanovisko Ministerstva vnitra, musel být dle § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), rozklad zamítnut a prvostupňové rozhodnutí bez dalšího dokazování potvrzeno.

[4] Žalobkyně podala proti rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu žalobu, v níž brojila především proti negativnímu závaznému stanovisku. Městský soud v Praze označeným rozsudkem zrušil napadené rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (dále jen „městský soud“ a „napadený rozsudek“). Napadené rozhodnutí je dle městského soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Jeho obsahem jsou převážně citace rozsáhlých pasáží potvrzujícího nesouhlasného závazného stanoviska ministra vnitra, závěrem se žalovaný rovněž stručně vyjadřuje k namítanému porušení § 2 odst. 4 správního řádu. Ministr průmyslu a obchodu však neuvedl k rozkladovým námitkám ničeho, a to ani konstatování, že se ztotožňuje s odůvodněním obsaženým v potvrzujícím závazném stanovisku ministra vnitra. Nereagoval tak na klíčovou námitku nesprávně zjištěného skutkového stavu, neboť trestní stíhání bývalého jednatele žalobkyně bylo zastaveno. Z podkladů obsažených ve správním spise a dále z listin předložených žalobkyní jako příloha žaloby vyplývá, že řízení byla posléze zastavena usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 8. 3. 2017, č. j. 4 To 3/2017, a usnesením Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 13. 4. 2017, č. j. 2 T 59/2017 - 577, přičemž stížnosti státního zástupce proti tomuto postupu byly zamítnuty před vydáním napadeného rozhodnutí.

[5] Podle městského soudu bylo na žalovaném, aby důvody pro neudělení licence uvedené v závazném stanovisku zapracoval do odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nestačí ocitovat klíčové pasáže závazného stanoviska, neboť úkolem žalovaného je vydat rozhodnutí nejen na základě podkladů, které si k tomu vyžádal od dotčených orgánů, ale též na základě posouzení řádně uplatněných námitek účastníka řízení. V opačném případě by postrádala smyslu zákonná konstrukce pravomoci žalovaného rozhodovat na základě závazných stanovisek dotčených orgánů a zcela by postačovalo, pokud by závazné stanovisko představovalo zároveň konečné rozhodnutí ve věci. Primárním účelem závazných stanovisek je získat odborné podklady od všech dotčených orgánů, které k dané věci mají věcnou kompetenci, aby tak byly sladěny veřejné zájmy významné pro konečné rozhodnutí správního orgánu. Na tuto roli však žalovaný rezignoval. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť z něj nevyplývá, proč ministr průmyslu a obchodu potvrdil rozhodnutí žalovaného. Rovněž neobsahuje argumentaci k námitkám uplatněným v rozkladu. Žalovaný se dále nevypořádal se změnou okolností, které byly důvodem pro nevyhovění žádosti o licenci rozhodnutím žalovaného.

[6] Soud dále přisvědčil i námitce žalobkyně, že v potvrzujícím závazném stanovisku ministra vnitra se odkazuje na závazné stanovisko vydané Ministerstvem vnitra ve věci jiné,

pokračování

byť související, žádosti žalobkyně. Z odůvodnění stanoviska ministra vnitra nelze zjistit, zda se jedná o chybu v psaní, nebo zda ministr vnitra v posuzované věci přezkoumal jiné závazné stanovisko na tuto věc nedopadající. Žalovaný měl v takovém případě učinit u ministra vnitra podnět k přezkumu tohoto závazného stanoviska.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobkyně

[7] Proti napadenému rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tj. namítá nezákonnost spočívající v nesprávném právním posouzení, a nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.

[8] Žalovaný namítá, že z odborné literatury ke správnímu řádu vyplývá, že pokud jediným důvodem zamítnutí žádosti je negativní závazné stanovisko dotčeného orgánu, jako tomu bylo i v posuzované věci, nezbyvá správnímu orgánu než převzít důvody uvedené dotčeným orgánem. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010, č. j. 7 As 46/2010 - 54) odvolací správní orgán nemůže sám posuzovat odvolací námitky, jimiž účastník řízení brojí proti závaznému stanovisku, nýbrž je vázán potvrzujícím závazným stanoviskem nadřízeného správního orgánu dotčeného orgánu. Odvolací orgán se tak musí omezit pouze na ověření, zda potvrzující závazné stanovisko je přezkoumatelné, resp. zda reaguje na odvolatelem uplatněné námitky, a zda naplňuje formální požadavky vyplývající ze zákona. Vypořádání odvolacích námitek však nemůže sám věcně posuzovat.

[9] Pokud městský soud požaduje, aby stěžovatel do odůvodnění rozhodnutí o rozkladu zapracoval argumenty ze závazného stanoviska, pro které licenci nebylo možné udělit, lze konstatovat, že stěžovatel tak učinil. Citoval totiž z potvrzujícího závazného stanoviska důvody, kterými ministr vnitra reagoval na žalobkyní uplatněné rozkladové námitky. Stěžovateli nezbyval prostor pro vlastní úvahy a hodnocení odvolacích námitek směřujících proti závaznému stanovisku. Pokud se stěžovatel výslovně s hodnocením ministra vnitra v potvrzujícím závazném stanovisku neztotožnil, nelze mu to přičítat k tíži.

[10] Potvrzující závazné stanovisko ministra vnitra se týkalo všech osmi souběžně projednávaných žádostí žalobkyně o licenci k transferu vojenského materiálu ze a do zahraničí, neboť reaguje na žádost stěžovatele ze dne 19. 5. 2017 o potvrzení či změnu všech osmi obsahově identických závazných stanovisek Ministerstva vnitra ve věci jednotlivých žádostí žalobkyně. Pokud se v potvrzujícím závazném stanovisku hovoří pouze o jednom z uvedených osmi závazných stanovisek, jedná se o chybu v psaní, která nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[11] Žalobkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že napadený rozsudek považuje za dostatečně a srozumitelně odůvodněný, tudíž nemůže být považován za nepřezkoumatelný. Požadavky na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu se liší v závislosti na konkrétní věc, nicméně z rozhodnutí by vždy mělo vyplývat, co vedlo

správní orgán k vydání rozhodnutí o konkrétním obsahu a jak se vypořádal s argumenty účastníka řízení. Takovým požadavkům však napadené rozhodnutí nedostalo, neboť obsahuje pouze shrnutí potvrzujícího stanoviska ministra vnitra. Zapracování argumentů uvedených v závazném stanovisku nemůže spočívat v jejich prostém ocitování, neboť adresátem závazného stanoviska není účastník řízení, nýbrž správní orgán, který vede řízení. Z takto pojatého odůvodnění napadeného rozhodnutí např. nevyplývá, jak se stěžovatel vypořádal s klíčovou námitkou nesprávně zjištěného skutkového stavu. V této souvislosti žalobkyně poukazovala na zastavení trestního stíhání bývalého jednatele, která měla být dle závazného stanoviska zásadní a přelomovou okolností, která vedla k vydání negativního závazného stanoviska. Stěžovatel jistě nebyl oprávněn sám věcně posuzovat námitky směřující proti závaznému stanovisku, byl však oprávněn a povinen posoudit námitky týkající se nezákonnosti závazného stanoviska, což se právě týká i namítaného nesprávného zjištění skutkového stavu dotčeným orgánem. S touto námitkou se tedy měl stěžovatel vypořádat. Stěžovatel se měl obrátit na ministra vnitra s podnětem k přezkumu potvrzujícího závazného stanoviska podle § 149 odst. 6 věty druhé správního řádu. Městský soud proto postupoval správně, pokud mimo jednání zrušil napadené rozhodnutí postupem dle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[12] Žalobkyně dále své vyjádření ke kasační stížnosti dne 4. 5. 2020 doplnila, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu je závazné stanovisko podkladem konečného rozhodnutí a soudní ochrana před jeho dopady je umožněna v rámci přezkumu konečného rozhodnutí. Správní soudy mohou přezkoumávat ve své plné jurisdikci veškeré vady správních rozhodnutí i závazných stanovisek. Pokud odvolací správní orgán zjistí, že nadřízený orgán nereagoval na odvolací námitky řádně, má od něj žádat nápravu. Jinak se vystavuje riziku, že pro nepřezkoumatelnost bude zrušeno jeho vlastní rozhodnutí, ač on sám při zdůvodňování svých hmotněprávních úvah nepochybil. § 149 odst. 3 a 4 správního řádu proto nelze vykládat tak, že by správní orgán mohl rezignovat na obsah závazného stanoviska a jeho závěry bezmyšlenkovitě převzít. Opačný výklad by znamenal nesmyslnou konstrukci pravomocí správních orgánů a k rozhodnutí by postačovalo závazné stanovisko samo o sobě. Na odůvodnění závazných stanovisek je přitom nutno přiměřeně aplikovat ustanovení o obsahu, formě a náležitostech správních rozhodnutí. To podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2015, č. j. 2 As 241/2014 – 36, platí i pro úkon, jímž nadřízený správní orgán potvrdí, či změní závazné stanovisko. Pokud potvrzující úkon nadřízeného orgánu obsahuje opětovně nedostatky, je nutné, aby proti němu správní orgán brojil, a to klidně i opakovaně. Stěžovatel tedy zjevně pochybil, jestliže nedostatky závazného stanoviska neshledal. Stěžovatel měl povinnost ověřit, zda ministr vnitra řádně reagoval na odvolací námitky. Podle žalobkyně nelze jednoznačně vyloučit, že se žalovaný nesnaží účelově zakrýt své pochybení ohledně nesprávně uvedených čísel jednacích v závazném stanovisku.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná zaměstnanec s vysokoškolským právníckým vzděláním. Poté Nejvyšší správní

pokračování

soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[14] Kasační stížnost je důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud se již obdobnými případy téhož stěžovatele a žalobkyně v tomtéž kontextu nedávno zabýval v rozsudcích ze dne 24. 4. 2020, č. j. 4 As 26/2020 - 39, a ze dne 30. 4. 2020, č. j. 5 As 25/2020 - 33. Vzhledem k tomu, že neshledal důvod odchýlit se od závěrů, k nimž prve dospěl, odkazuje v plném rozsahu na odůvodnění těchto rozsudků.

[16] Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, bylo-li rozsudkem krajského soudu zrušeno žalobou napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, lze se v řízení o kasační stížnosti zabývat pouze tím, zda byl závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti správný, či nikoliv (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 3. 2007, č. j. 2 As 36/2006 - 102, či ze dne 8. 11. 2017, č. j. 8 As 25/2017 - 67).

[17] V rozsudku NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 8 As 170/2016 - 86, zdejší soud shrnul: „V obecné rovině lze k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí podotknout, že nevypovídá-li se správní orgán v rozhodnutí o oprávněném prostředku se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje pouze obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správními, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, čj. 6 A 48/1992 - 23, nebo rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 - 71, a ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 92/2012 - 45). Rozsah přezkumu provedeného žalovaným při rozhodování o odvolání lze dovodit z § 89 odst. 2 s. ř., podle něhož odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřiblíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem. Z odůvodnění rozhodnutí o odvolání tak musí být patrný především dosavadní průběh a výsledek správního řízení v míře potřebné pro zasazení rozhodnutí o věci do patřičného skutkového a právního kontextu. Dále musí být zřejmé, jak naložil správní orgán s námitkami účastníka řízení obsaženými v podaném odvolání, proč považuje argumentaci za lichou, mylnou nebo vyvrácenou, podle které právní normy rozhodl, případně zda shledal jiné vady řízení, k nimž byl povinen přihlídnout z úřední povinnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 92/2012 - 45).“

[18] Stěžovatel postupoval dle § 149 odst. 4 správního řádu, podle kterého, *[j]estliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.*

[19] Ustanovení § 149 odst. 4 správního řádu dále stanoví, že *[j]estliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.*

[20] Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že rozklad podaný žalobkyní směřoval výlučně proti obsahu nesouhlasného závazného stanoviska vydaného Ministerstvem vnitra.

[21] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že za takovýchto okolností stěžovatel postupoval správně, pokud si v řízení o rozkladu vyžádal závazné stanovisko ministra vnitra jako orgánu nadřízeného dotčenému orgánu, který vydal závazné stanovisko. Za této situace je možné za řádné vypořádání rozkladových námitek považovat reprodukování jejich posouzení v potvrzujícím závazném stanovisku ministra vnitra.

[22] Stěžovatel správně uvádí, že věcné posouzení rozkladových námitek směřujících proti obsahu závazného stanoviska mu nepřisluší, naopak, pokud by obsah závazného stanoviska posuzoval sám, zatížil by řízení o rozkladu podstatnou vadou (srov. též rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009 - 63, č. 2167/2011 Sb. NSS).

[23] Z toho vyplývá, že je nadbytečné, aby v napadeném rozhodnutí ministr průmyslu a obchodu zaujímal vlastní stanovisko k jím reprodukovanému posouzení rozkladových námitek směřujících proti obsahu závazného stanoviska dotčeného orgánu ze strany nadřízeného orgánu tj. ministra vnitra.

[24] Podle Nejvyššího správního soudu tedy není správný požadavek městského soudu, aby napadené rozhodnutí pro splnění podmínek přezkoumatelnosti muselo obsahovat vlastní hodnocení těchto rozkladových námitek ze strany orgánu rozhodujícího o rozkladu.

[25] V tomto ohledu lze sice souhlasit se závěrem městského soudu, že takováto konstrukce rozhodnutí založeného toliko na negativním závazném stanovisku dotčeného orgánu, resp. potvrzujícím závazném stanovisku jeho nadřízeného orgánu k námitkám proti obsahu závazného stanoviska dotčeného orgánu, se může jevit do jisté míry zbytečná, popř. nevhodná. Nejvyšší správní soud však uvádí, že právě takto zákonodárce postup správních orgánů v této specifické situaci upravil a soudům nezbyvá než tuto konstrukci respektovat.

[26] Tím samozřejmě není dotčen požadavek na to, aby potvrzující závazné stanovisko na odvolací (rozkladové) námitky směřující proti obsahu závazného stanoviska dotčeného orgánu přiměřeným způsobem reagovalo a samo tak dostalo požadavků na přezkoumatelnost (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 As 140/2019 - 42). Zákonost závazného stanoviska přezkoumávají v plné míře správní soudy v řízení o

pokračování

žalobě proti na něm založenému rozhodnutí správního orgánu (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 - 113, č. 2434/2011 Sb. NSS).

[27] Ze správního spisu se podává, že žalobkyně v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí stěžovatele brojila výlučně proti obsahu závazného stanoviska Ministerstva vnitra. Konkrétně nesouhlasila s tím, že ministerstvo své nesouhlasné závazné stanovisko odůvodnilo trestním stíháním bývalého jednatele žalobkyně p. R. st. s tím, že již není jednatelem, dosud je bezúhonný, disponuje bezpečnostní prověrkou; v případě jiných obchodníků s vojenským materiálem stíhání osob spojených s nimi nevedlo k vydávání nesouhlasných stanovisek; nebylo vysvětleno, jak s požadovanou licencí souvisí nález opěrek ze žalobkyní znehodnocených zbraní; nebyla zohledněna rekolaudace nemovitostí užívaných žalobkyní ke skladování vojenského materiálu; Ministerstvo vnitra nevysvětlilo, proč změnilo svůj dosavadní přístup, kdy do dubna 2016 vydávalo kladná stanoviska; a závazné stanovisko argumentuje okolnostmi týkajícími se jiných společností, které se žalobkyní nesouvisí.

[28] V napadeném rozhodnutí ministr průmyslu a obchodu poukázal na potvrzující závazné stanovisko ministra vnitra, které se k těmto námitkám vyjadřuje. Připouští, že některé okolnosti uváděné v závazném stanovisku ministerstva byly dotčenému orgánu známy již dříve, nicméně změnu jeho postoje vyvolal jejich souhrn, včetně přelomové informace o trestním stíhání p. R. st. pro trestné činy nedovoleného ozbrojování. Ke změně okolností odůvodňujících změnu závazného stanoviska nedošlo ani přes zastavení trestního stíhání, neboť ve věci jednoho trestního řízení byla podána stížnost státního zástupce a věc dosud nebyla uzavřena. Nadto nelegálním skladováním zbraní a střeliva v areálu MULTIAGRO v. o. s. Slatina, která je s žalobkyní personálně propojena a jejíž nemovitosti nacházející se v zastavěném území obce Slatina pro svou činnost využívá i žalobkyně, v minulosti došlo k narušení ochrany obyvatelstva, a proto dotčený orgán správně usoudil, že žalobkyně neskýtá záruku, že v budoucnosti nebude k narušování bezpečnosti a ochrany zdraví obyvatelstva již docházet. Poznatky o nedostacích v evidenci zbraní a střeliva a v zabezpečení objektů, v nichž jsou skladovány, jsou závažné, neboť tyto nedostatky dávají vzniknout prostoru pro kriminální činnost, včetně organizovaného zločinu, a podmínkám pro vyzbrojování teroristických skupin. To, že žalobkyně poukázala na případy jiných společností, jimž licence byla vydána, není relevantní, neboť Ministerstvo vnitra posuzuje všechny jednotlivosti konkrétního případu, s nimiž žalobkyně nemůže být seznámena, v souladu se zákonem, primárně na základě zhodnocení informací bezpečnostního charakteru získaných od Policie ČR a zpravodajských služeb.

[29] Nejvyšší správní soud tak má za to, že napadené rozhodnutí prostřednictvím citace příslušných částí potvrzujícího závazného stanoviska ministra vnitra přiměřeně reagovalo na rozkladové námitky uplatněné žalobkyní, a proto nemůže být považováno (v ohledu uváděném městským soudem) za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[30] Zejména se takto napadené rozhodnutí vyjadřuje k rozkladovým námitkám (v jejichž nevypořádání spatřoval městský soud jeho nepřezkoumatelnost) týkajícím se trestního řízení vedeného proti p. R. st. a otázkám odlišnosti posuzované věci od licencí udělených společností REAL TRADE PRAHA a. s. a EXCALIBUR ARMY s. r. o.

[31] V této souvislosti Nejvyšší správní soud upozorňuje, že i námitka nesprávně zjištěného skutkového stavu, na němž je založeno závazné stanovisko, je svojí povahou námitkou směřující proti obsahu závazného stanoviska ve smyslu § 149 odst. 5 správního řádu a její vypořádání přísluší nadřízenému orgánu dotčeného orgánu.

[32] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že městský soud nesprávně postupoval (i) podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy zrušil napadené rozhodnutí bez jednání proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. Obsah správního spisu totiž koresponduje s napadeným rozhodnutím, avšak žalobkyně zpochybnila správnost skutkových zjištění správních orgánů a nově navrhla za tím účelem provedení důkazů, jimiž hodlá skutková zjištění správních orgánů vyvrátit. Správní orgány vyšly z rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení, konkrétně z usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 8. 3. 2017, sp. zn. 4 To 3/2017, a usnesení Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 13. 4. 2017, č. j. 2 T 59/2017 – 577, kterými byla zastavena trestní stíhání proti M. R. st. a věc byla postoupena Obvodnímu báňskému úřadu pro území krajů Pardubického a Královéhradeckého, ale poukázaly na to, že proti usnesení Okresního soudu v Ústí nad Orlicí byla podána stížnost, a věc tedy není skončena. Žalobkyně až v žalobě uvedla, že uvedená stížnost byla ještě před vydáním napadeného rozhodnutí zamítnuta usnesením Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 26. 7. 2017, č. j. 14 To 139/2017 - 600, a toto usnesení navrhla k důkazu. Nejvyšší správní soud ověřil, že naposledy uvedené usnesení není obsaženo ve správním spise a že žalobkyně na něj ani v řízení před správními orgány neupozornila. Za této situace městský soud nemohl z citovaného usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích vycházet bez toho, aby jej provedl při jednání jako důkaz. Nejedná se totiž o skutečnost obecně známou ani o skutečnost známou soudu z úřední činnosti.

[33] Ohledně výtky městského soudu, že potvrzující závazné stanovisko ministra vnitra trpí závažnou vadou spočívající v tom, že odkazuje na závazné stanovisko vydané ve věci jiné žalobkyní podané žádosti o licenci než té, která byla předmětem projednávání, uvádí Nejvyšší správní soud následující. Vzhledem k tomu, že žalobkyně podala celkem osm žádostí o vydání licence, k nimž vydalo Ministerstvo vnitra nesouhlasná závazná stanoviska s identickým obsahem, a žalobkyně podala proti všem osmi rozhodnutím stěžovatele o nevydání licence společně jediný rozklad, v němž ke všem osmi zamítavým rozhodnutím uplatňovala shodné námitky, ministr průmyslu a obchodu požádal ministra vnitra o potvrzení či změnu všech osmi závazných stanovisek rovněž jediným přípisem z 19. 5. 2017, č. j. MPO 20527/17/10200/01000. Na tuto žádost odpověděl ministr vnitra jediným přípisem ze dne 1. 9. 2017, č. j. MV-87296/3/SO/2017, v němž uvedl, že závazné stanovisko Ministerstva vnitra potvrzuje a uvádí k tomu důvody. V tomto přípisu však je uvedeno jediné závazné stanovisko č. j. 123494-3/OBP-2016. Za popsanych okolností, kdy se jednalo o společné úkony v řízeních s identickými okolnostmi a účastníky, lze přitakat stěžovateli, že se jedná o zjevnou chybu v psaní v potvrzujícím závazném stanovisku ministra vnitra, která nemohla ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí.

IV. Závěr a náklady řízení

pokračování

[34] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou. Rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) a v souladu s ním věcně vypořádá jednotlivé námitky uplatněné v žalobě. To, že napadené rozhodnutí nebylo shledáno nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů v ohledu uvedeném v napadeném rozsudku, neznamená automaticky, že (ostatní) žalobní námitky jsou nedůvodné a napadené rozhodnutí ob stojí.

[35] Městský soud v novém rozhodnutí rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. května 2020

Došková

JUDr. Miluše

předsedkyně senátu